

Lovecká - Matuška, Waldemar

E H7 E H7
Šel jednou lovec oborou domů, ton, ti-ron-ton-ton,
uviděl dívku ve stínu stromů, ton, ti-ron-ton-ton.
F#mi C#mi F#mi C#mi
Sedne si k ní a hned se jí ptá,
A E A H E H7 E
jestli se od něj políbit dá, ton, ti-ron-ton-ton.
Můj milý pane, dívka na to, ton, ti-ron-ton-ton,
chráním svůj poklad dražší než zlato, ton, ti-ron-ton-ton.
Lovec hned oči rozdychtění,
ona že nikdy, ona že ne, ton, ti-ron-ton-ton.
Měsíc už háje pokropil mědí, ton, ti-ron-ton-ton,
ti dva tam stále pod stromy sedí, ton, ti-ron-ton-ton.
Lovec jí šeptá, co že by rád
ona že možná, ona že snad, ton, ti-ron-ton-ton.
Srny jdou pít a copak to vidí, ton, ti-ron-ton-ton,
na měkké trávě stíny dvou lidí, ton, ti-ron-ton-ton.
Dva hlasy slyší sládnout jak med,
chceš mě mít ráda ? Ano, a hned, ton, ti-ron-ton-ton,
A když je ráno, na jitřní zvoní, ton, ti-ron-ton-ton,
dívka vzdychá, slzičky roní, ton, ti-ron-ton-ton,
Ale než najde ztracenou řeč,
lovec už spěchá na novou leč, ton, ti-ron-ton-ton.